

Sisa István:

MAGYARORSZÁG TORZ TÜKRE A VILÁGBAN

Szerkesztette: Simon András
1994

A Magyar Hírlap tudósítója, Lukácsy András 1991 április 6.-i az 48-as forradalmi Nemzetőrség egykori parancsnokával, Király Bélával készült interjúja bevezetésében a következőket írta: "Mikor Kanadában jártam, az ottawai Carlton Egyetem könyvtárában lehvítam magam számára a magyar történelemre vonatkozó könyvek listáját a katalógusteremben. Az eredmény megsemmisítő volt: Kaptam tiz címet, ezek közül a fele a század elejéről való elavult anyag, a maradék fele ötvenes évekbeni történelemhamisítás, és talán két három angolra fordított kötet volt, melyre azt mondhattam volna: hiteles. A kísérletet megismételtem másutt is: Párizsban, Münchenben, és a tapasztalataim nem voltak jobbak. Ekkor jutottam arra a megállapításra, hogy milyen rosszul vagyunk képviselve a külföldi történeti irodalomban s hogy helyzetünk a világban azért ilyen hátrányos, mert nem ismernek bennünket. A közép-kelet-európai szomszéd országok sokkal előbbre járnak, hiszen ők már a század elejétől megkezdték nemzeti törekvéseik külföldi propagálását. A tankönyvek és népszerűsítő munkák az ő tervszerűen szétterített alapkönyveikre épültek. S most olyan hátrányban vagyunk, melynek behozásához hosszú évekre lesz szükség.

„Hajmeresztő hallanom amit mond" – válaszolta Király Béla - "mert én is megéltem ugyanezt a sokkot. Amikor Amerikában doktori disszertációmát írtam, már akkor borús lettem amiatt, hogy olyan kevés angol nyelven a hiteles publikáció Magyarországról."

Indiána állami egyetemének, a Purdue University-nek hatalmas könyvtárában Bethlen Ferenc 1960-ban végzett felmérése szerint a Magyarország történelmével foglalkozó könyvek nyolcvan százaléka határozottan magyarellenes volt.

Az Egyesült Államok iskoláiban referenciaként használt World Book Encyclopedia 1990-es kiadásában a Magyarországról szóló részt egy szláv történész, Janusz Bugajski írta. Ugyanakkor a szomszédállamok történelmének megírását onnan származó szakértőkre bízta. Az eredmény elképzelhető. Mondani sem kell, hogy magyar kisebbségekről egy szó sincsen. A neves magyarokról szóló címszavak jegyzéke elképzelhetetlen aránytalanságokat mutat. Például Houdini neve szerepel, de Hunyadi János, Széchenyi István nem.

Komikumszámba hat, hogy egy Visit Hungary [Burke Publishing Company, London, 1985] című könyv, mely történelmi összefoglalást is tartalmaz egy Julian Popescu nevű egyén írta.

A világszerte ismert National Geographic Magazine által közzétett Európai Történelmi Atlasz-ban csak az van Magyarországról megemlítve, hogy a barbároknak tekintett magyarok a vikingekkel egyidőben inváziót vezettek Európa ellen a 10. században. [A 20. század eseményei közül megemlíti Csehszlovákia megszállását a Szovjetunió által, de egyetlen szó sincs 1956-ról.]

A National Geographic Picture Atlas [Képesalbum] ezeréves történelmünkről ennyit említ: "Mint-egy háromszázezer cigány él Magyarországon. Cigányzenészek dallamára indultak az ország seregei harcba; középkori kastélyok régi háborúk emlékeit idézik fel, melyet páncélba öltözött királyok vezettek."

A National Geographic Society eddig legnagyobb szabású kiadványában, The Cultural History of Mankind- [Az emberiség kultúrtörténete] - tárgymutatójában a címszó 'Hungary' nem szerepel.

Az egyik legismertebb amerikai kiadó, a Prentice Hall által kiadott, H.W. Johnson által írt History of Art [A képzőművészetek története] monumentális albumban egyetlen magyar képzőművész sem szerepel; csak a külföldre kitelepedett Victor Vasarely [Vásárhelyi] nevét említik meg, aki absztrakt geometriai grafikában ért el hírnevet.

Az atlantai Tupper and Love kiadó 1955-ben megjelent 448 oldalas albumában az Emberiség 1001 költeményét gyűjtötték össze. Ebbe csak egyetlen magyar verset tartottak érdemesnek besorolni: Ady Endre "Elillant évek szőlőhegyén" című költeményét.

The World's Best Books [A világ legjobb könyvei] című, a New York-i H. U. Wilson cég kiadásában megjelent gyűjteményben a "magyar" szellem alkotásait a sok ezer cím között csak tíz könyv képviseli. Közöttük Arthur Koestler hat könyvvel, aki Angliában nevelkedett és soha magyar könyvet nem írt, Paul Henry Lang: Music in Western Civilization című könyve, melynek szerzője magyar eredetű amerikai író, aki szintén angolul írt. Az egyetlen valódi magyar mű Molnár Ferenc Liliom-ja. Két másik művet említ a gyűjtemény a "magyar" szellem alkotásai között: "Nisinszky élete nejtől Pulszky Romolától", valamint egy jelentéktelen angol nyelvű regényt, melynek szerzője nem is magyar.

A Book Review Digest [Válogatott könyvszemlék] 1981-es kiadásába, a sok ezer recenzió között csak öt "magyar" vonatkozású könyv került bele, mégpedig: Egy gyermekkönyv; egy otthoni vonalas tanulmány Ferge Zsuzsa tollából; Werbell Lost Hero-ja [Az eltűnt hős] Wallenbergről; Braham kétkötetes opusa The Politics of Genocide: The Holocaust in Hungary címmel, és végül Bierman Righteous Gentile-je, szintén Wallenbergről.

Franciaországban Pierre Chaunu 1966-ban kiadott A klasszikus Európa civilizációja című könyve nem tud róla, hogy a renaissance, humanizmus vagy reformáció eljutott volna Magyarországra. A reformáció a kötetben közölt térkép szerint megállt Ausztria keleti határánál, és Magyarország nagyobb része a 16 - 18. században görög-orthodox vallású volt [476-480 old.]

Emil G. Leonard A Protestantizmus Története című 1960-ban megjelent kétkötetes művében csak annyit olvashatunk, hogy a reformáció eszméi eljutottak Magyarországra is, de ott a protestantizmus mindvégig csak "rejtett, víz alatti szikla maradt" a másvallásúak tengerében.

Az Associated Press 1992 január 12.-én kelt jelentésében Történészek felsorolják a kereszténység kulcs eseményeit cím alatt száz ilyen eseményt említ meg. Közöttük egyetlen magyar vonatkozású sincsen;
Hunyadi nándorfehérvári diadalát a feledés fátyla borítja, úgyszintén a magyarság védőbástya szerepét is, mely szerepben magyarok hekatombái hullottak el.

Jean Amsler Europe, a Visual History című nagy munkájában Szent István kivételével magyar szent nem szerepel; a renaissanceból és a reformációból is kimaradunk. Sem Mátyás sem Erdély nincs megemlítve, viszont Prága fényképe és áradozó jellemzése után Buda képe alatt ez a szöveg: "Budapest, az Izlám pajzsa".

Golo Mann világszerte ismert Wallenstein-ről írt nagy biográfiája tudni véli, hogy Wallenstein ellenlábasa, Bocskai István Debrecen és Várad hercege volt, aki bosszúból ragadott fegyvert, mert Rudolf császár nem fogadta őt s mert a császári udvarban szemtelen apródok megdobálták labdával. Mérgében azonnal hazasietett, szerződést kötött a nagyvezírrrel, majd a magyarokat harcra hívta a szabadság és vallás védelmére. Bethlen Gáborról azt írja, hogy "ravasz, megbízhatatlan és gögös zsarnok volt aki mindenkit rászedett, s akinek szavában nem lehetett megbízni." Bethlen, aki Erdélyben a "félíg török" székelyeken uralkodott, magyar-szláv birodalmat akart létrehozni, egy "félíg protestáns, félíg orthodox dáciai királyságot." [Ezek az adatok a budapesti Historia egyik számában jelentek meg.]

A neves amerikai író, William Manchester A World Lit Only by Fíre [Little, Brown & Co., 1992] című, a középkori és renaissance gondolkodásról írott könyvében Magyarország csak három alkalommal kerül említésre, a tárgymutató címszavai alatt "Hungary" nem is szerepel. "Európa térképe 1519-ben" azt ábrázolja, hogy a Habsburg birodalom keleti határa a Budát Szegeddel összekötő vonalra esik.

Franciaországban íródott Renee Sedillot háromszáz oldalas Világtörténelme [Harcourt, Brace and Co.], mely két oldalt szentel a magyaroknak. Megemlíti, hogy vadságuk úgy maradt Európa emlékezetében mint a fürtelem és a borzalom megnyilvánulásai; Hungarian, hongrois-ból lett a francia ogré szó [szörnyeteg]. - Szibériából jöttek, nyers húst ettek, és ellenségeik vérért itták, borotvált fejük volt és ostoba arcuk. [stupid faces]. Annak ellenére, hogy elfoglalták a Duna völgyét, a legjobb földnek sem tudták hasznát venni. Kizárólag lovagláshoz, nyilazáshoz és fosztogatáshoz értettek. A könyv szerint a Szent Koronát csupán a pápa által megáldott "szerencsét hozó talizmánnak" tekintették. A magyar királyok közül csak Szent Istvánt említi; huszonöt európai szent közül hiányzik árpádházi Szent Erzsébet.

A Pleiade könyvsorozat minden kiadása több százezer példányban jelenik meg és minden francia könyvtárban megtalálható. Európa történelméről megjelent kézikönyve Európa keleti felét eleve két zónára bontja: a germán és szláv világra.

Magyarország hol itt jelenik meg, hol ott. 1526 után általában sehol. Az 1848-49-es magyar szabadságharcról csak annyit közöl, hogy 1849-ben Windischgrätz elfoglalta Budát.

Spanyolországban Oliver P. Brachfeld Historia de Hungaria című Barcelónában először megjelent könyve Szent Erzsébetről mint két külön személyről beszél, mint az Árpádok véérének utolsó hajtásáról. A szerző szerint a török megszállta egész Magyarországot; a tizenhárom aradi vértanút mind felakasztották. A könyv Kossuth Lajos helyett fia, Ferenc képét közli, s azt állítja róla, hogy az USA-ban keresett menedéket.

A magyar kultúra kisugárzását Fedák Sári, Gaál Franciska, Röck Marika és Bartók Éva [!] jellemzik.

A magyar származású filmrendező, Cukor György legújabb életrajzából [Partick McGillian: George Cukor - a Double Life] azt tudjuk meg, hogy dédapja a magyarországi Napkóvban [?] született és dédanyja, Viktória, magyaron kívül németül, sőt "szlávul is tudott, minthogy Magyarország a XIX. században a Lajtántúlhoz tartozott, mely egy eldugott része volt az Osztrák-Magyar Monarchiának" - jelenti Sanders Iván az Élet és Irodalomban.

A magyarok "elragadó jellemtelenségét" taglalja részletesen Simon Bourgin újságíró a Harper magazin 1960 novemberi számában "azok az ellenállhatatlan magyarok" [Those Irresistible Hungarians] cím alatti cikkében. Habár a cikk próbálja szimpatikusan beállítani a magyar jellemet és a magyarok tehetséges voltát, a lényeg mégis az, hogy egy becstelen náció vagyunk. A magyarokról szóló viccek és anekdoták tucatját sorolja fel. Jellemzők: "Mi a magyar omlett receptje? Lopj két tojást..."; "Ha van egy magyar barátod, nincs szükséged ellenségekre..." és így tovább.

A magyarság erkölcstelenségét bizonygatni próbáló kép megalkotásában Magyarországról kiszármazott egyének is kivették a részüket: Így például a Budapestről Amerikába kitelepedett egykori "hazánkfia", Faragó László, aki Strictly from Hungary a Walker Kiadó által New Yorkban 1962-ban megjelent könyvében frivol szellemességgel gúnyolja ki szülőhazáját. Faragó siet megerősíteni a feudális Magyarországról régebben előterjesztett híreket: A krakéler huszártisztekről olvasunk akik "betű szerint felnégyelik a szegény civileket". A szerző szerint a magyarok nemzeti mottója lehetne: "Ne dolgozz holnap olyasmiért, amit ma kiszéhhámoskodhatsz"; ..."a széhhámoskodás mélyen belegyökeredzett a magyar nemzeti jellembe"... "a magyarok a paranoiát normális lelkiállapotnak tartják és nagymértékben élvezik". Ezt a könyvet, mely minden valamirevaló amerikai könyvtárban megtalálható a szerző kitűnő média összeköttetései eredményeképpen, a Központi Kongresszusi Könyvtár Washingtonban "Magyarország - Társadalmi Élet és Szokások" tárgyiszó alá sorolta. Az egyik kritika szerint, melyet a borítólapon idéz a kiadó, "a magyar nép vidám erkölcstelensége a könyvben híven van ábrázolva" [The gay amorality of the Hungarian people is faithfully reproduced here..."]

Hogy a magyarok ilyen jellegű karakterizálása milyen széles körben beleszivárgott a nyugati közvéleménybe arra a legjobb példa John LeCarré, a hidegháborús

kémtörténetek népszerű írójának The Secret Pilgrim című [Alfred Knopf , New York, 1991] könyve. Ennek egyik fejezetének főszereplője egy Professor Theodor, a II. világháború utáni magyar emigráns karikatúrája. Ez a részletesen ecsetelt figura vége hossza nélkül panaszkodik a trianoni béke-diktátummal, Károly király kiűzésével, az 1931-es gazdasági válsággal kapcsolatban, kihangsúlyozva a magyarok kulturális fölényét, stb. Jön az elengedhetetlen magyar tökéletesség, tokaji, gulyás, stb. stb. "egy tökéletesen megőrzött relikviája a Közép-Európai történelemnek". A fejezet végére bebizonyosodik, hogy a professor egy hazug, megbízhatatlan szélhámos.

LeCarré írt egy tucat könyvet, de ezek közül egyetlen egy sem tartalmaz hasonló fokú unszimpatikus, gúnyos, kritikus lefestését egy népnek.

Egy másik külföldre elszármazott író, Mikes György, The Hungarian Revolution című könyvében azt írja, hogy Magyarországon a parasztot szabad volt pofonvágni, de nem kesztyűs kézzel, és, hogy Budapesten az emberek általában kávéházakban éltek és a főpincér volt a bankárjuk.

Egy másik Magyarországból kiszármazott hazánkfia, Karl Lomax, Hungary, 1956 című nagy képesalbumát egy amerikai magyar neves cikkíró "ötvenhat meggyalázásának" nevezi. Mutatóba két fejezetcímet idéz: "A csőcselék terrorja" és "Nyugati ügynökök". Íme e fejezetekből egy mondat: "Akik felvették a harcot az orosz tankokkal, azok közt a legjellegzetesebb figurák angyalföldi és ferencvárosi huligánok, bőrkabátos vagányok, stricik, stb. voltak. Műveletlenek, durvák, gyakran antiszemiták, s közülük nem egy csak a kalandot kereste, sportból verekedett...."

Mindszentyt a könyv úgy jellemzi, mint a kommunista rendszerrel szembeni ellenállás csökönyös bajnokát; vén reakciós, szűk látókörű magyar nacionalistát és antiszociális felfogású egyházvezetőt. A munkásfiatalok, munkások szerepét általában leszűrkíti a könyv; egyedül a kommunista értelmiséggel tesz kivételt, azt sugallván, hogy ötvenhat előkészítése a "reformista" csoport érdeme volt. A könyvben a kritikusok által kipellengérezett hibákat, tévedéseket a második nyomásban is benne hagyták.

Nem különösen meglepő, hogy a Párizsban élő román filozófus, Emil Cioran, akit a legjelentősebb francia gondolkodók között emlegetnek és román értelmiségi körökben nagy tekintélynek örvend, a Kolozsváron kiadott NU (Nem) című újságban 1990 nyarán többek között a következőket írta a magyarokról: "...Ez az ország korlátozott anyagi lehetőségei ellenére semmi eredetit sem produkált a gondolkodásban vagy a művelődésben."

"...A magyarok semmiféle megértést sem tanúsítottak a nyugati értékekkel szemben."

"...Mit kereshetnek a magyarok Európában? És hogyan telepedhettek meg közöttünk? Letelepelve egy körülhatárolt területen, nem győzhették le magukban a barangolás vágyát. A mezőgazdaság és a pásztorkodás nem fér össze barbár lelkükkel. A végtelen tér utáni vágyukat énekkel és kurjongatással fejezik ki. A magyar az egyetlen nép, amely még tud kurjongatni. A pusztán vagy a hegytetőn ez az egyetlen válasz a mindenség kihívására. A magyar dallamok a végtelen tér utáni vágyódásban gyökereznek. A magyar egy hódító, konkvisztádor nép, amely disznótenyésztővé vált. Magyarország ma megérdemli sorsát. Területüket veszítve születtek meg azok az irredenta dalok, amelyekkel már soha semmit vissza nem

hódíthatnak. Magyarország léte egy történelmi kaland és színfolt. Az egyetlen feudális hagyományú ország most Európában, nyilván csak azért, hogy színesebb legyen a történelmi tájkép."

A Washington Post 1992 január 12.-i vasárnapi száma 'Megjegyzések és Vélemények' részének első oldalán "Blood Ties" [Vérségi kötelékek] címmel Seeking My Family's Hungarian Roots, I Discovered a Fascist Nightmare [Magyar családi származásomat kutatva fasiszta lidércnyomásra bukkantam] alcím alatt vérfagyasztó beszámoló jelent meg Les Gapay [Gyapay László] tollából. Ebben elhunyt édesapját, aki Győr, majd Nagyvárad polgármestere volt a német megszállás idején, felelősséggel vádolja harmincezer zsidó lakosnak Nagyváradról történt deportálásáért, a magyarokat a lehető legkedvezőtlenebb színben festve le, - de nem a románokat. A Washington Post két teljes oldalas cikke,- mint a lap megjegyzi, csupán kivonatokat tartalmaznak egy most készülő, Les Gapay által írt hosszabb kiadványból.

Amerika nagytekintélyű külpolitikai folyóirata, a FOREIGN AFFAIRS 1993 nyári számában Andrew Bell-Fialkoff, a bostoni egyetem doktori kandidátusa "Az etnikus tisztogatás rövid története" cím alatt a következőket állítja a 117.-ik oldalon: "... A magyarok akik Jugoszlávia egy részét megszállták leöldökölték két nagy falu szerb lakosságát az orthodox karácsony napján 1942-ben és megöltek további tizenötezer szerbet és zsidót Ujvidéken, a Vajdaság székhelyén. Mintegy kétezret ezek közül élve dobtak be a fagyott Duna jegén vágott lyukakba. " [Ami sajnos részben igaz volt.]
"... Egy eklatáns példája a nemzetiségi tisztogatásnak ... Magyarország kitelepített [uprooted] hetvenezer szerbet a megszállt jugoszláv területekről. A kitelepítetteknek 24 órás felszólítás után egy táskával és mintegy hat dollárral kellett távozniuk."
Bell-Fialkoff nem említi, hogy honnan szerezte ezeket a meglepő adatokat, nem tesz említést arról, hogy az ujvidéki vérengzésért felelős magyar tisztok hadbírószág elé kerültek és szót sem szól az 1945-ös titoista vérengzésről. Úgyszintén elfelejtette felsorolni a sok tízezer kárpátaljai magyar Szovjetunióba való elhurcolását, akiknek majdnem a fele elpusztult.

Danube [Duna] címmel Claude Magris által írott könyv jelent meg 1989-ben a Farrar, Shaws, Gíroux New Yorki kiadótól. A mű történelmi útleírás a Duna-menti vidékekről a folyam eredetétől a torkolatáig. A 241 – 327 oldalak tartalmaznak magyar vonatkozásokat, tendenciózus, sokszor ellenséges beállításban. A VI. fejezet "Pannónia" részében idézi Montecuccolit a magyarság jellemzésére: " A magyarok különlegessége az állandó, véres zűrzavar, a világos törvények hiánya, a forrongó, centrifugális sokszerűség, melyet a birodalom rendező és egyesítő hatalmával meg kellett szelídíteni..." [243. oldal]

"Vácott, a régi Theresiánomot, amelyet eredetileg a nemes ifjak akadémiájának szánt Mária-Terézia, hogy aztán börtönné váljék, a Horthy rendszer a munkásmozgalom harcosainak bebörtönzésére és eliminálására használta." [259. oldal] A szerző ezután teljes négy oldalt szentel a kommunista ideológus, Lukács György dicsőítésének. [271 - 274 oldal] "Horthy, Hitler szövetségese és feje a fasiszta [para-fasiszta] rezsimnek Magyarországon, nacionalista politikát követett, mely keményen sújtotta Magyarország összes nemzetiségeit, beleértve, természetesen a németeket is." [281. oldal]

James A. Michener Az Andai Hid című, világhírűvé vált könyvében is sok tévedés van. Így például, hogy a magyarok legfőbb vágya volt, hogy Kossuth képét visszahelyezzék a magyar címerre; a Monarchiát Budapestről kormányozták; a kommunizmusért Horthy volt felelős; az ország egész Erdélyt visszakapta; Petőfit élve eltemették és a régi ország főbűne volt a szlovák és szerb parasztság elmagyarosítása.

Frederick L. Schuman professzor Magyarországra is vonatkozó könyvei hemzsegek a tévedésektől vagy célzatos beállításoktól. Az Egyesült Államok egyik ismert politikai íróként ismeretes mint egyetemi tanár, előadó és külpolitikai tanácsadó. 1957-ben megjelent *Russia since 1917* című könyvében úgy ír, hogy a magyar nép Kun Béla bukása után passzívan évtizedekre belenyugodott Horthy Miklós diktatúrájába. A második világháború alatt Horthy azután országát Hitlernek szolgáltatta ki. Az 1956-os forradalom irány vagy cél nélkül történt, melyet "könyvégetés, sok gyűlölt titkosrendőr, valamint zsidók és kommunisták válogatás nélkül való legyilkolása jellemezte [466 oldal]. Mindszenty nyugati segítséget kért és célzást tett arra, hogy kész egy antikommunista kormányt vezetni, -közli Schuman.

Az Amerikában megjelenő *Itt-Ott* című időszaki lap [a Magyar Baráti Közösség lapja] hasábjain Éltető Lajos szerkesztő így írt néhány évvel ezelőtt *Hungaria - Americana* című tanulmányában [aminek tárgya a magyarság "image"-ja az Egyesült Államokban.]: "A szélesebb amerikai köztudatba csak 1956-ban kerültünk be. Azóta azonban 1956 varázsa magyar körökön kívül eltűnt. Az amerikai média számára ennek évfordulója nem híryanag. Walter Cronkite 1956-os dokumentumfilmjét már csak magyar ünnepélyeken vetítik. [A zsidók persze ügyesebbek; a varsói gettólázadás évfordulóját minden évben TV nyilvánossággal megünnepelik.]" A Horthy korszak "teljesen feketére mázolvá áll előttünk" írja Éltető, -"az amerikai iskolákban csak azt tanulják róla, hogy fasiszta, antiszemita csendőrruralom, neobarokk társadalom volt, stb. Azt illene az amerikai egyetemistáknak tudni, hogy az eszét vesztett Közép-európában, hadi állapotban, német nyomás ellenére Magyarország a német megszállásig aránylag becsületesen viselkedett a zsidókérdésben, sőt segített is, ahogy tudott. Ami pedig az 1944-45-ös privát mentőakciókat illeti, mindezek nem egyedül Wallenberg művei voltak..." "Végül azt is sikerült egyetemi körökben elhíttetni, hogy az 1956-os harc csupán Horthy fasiszták, volt nagybirtokosok és imperialista ügynökök műve volt. Ilyesmi magyarországi "történések" hírveréséből származott ki külföldre, erősíve az amúgy is fennálló idegenkedést hazánk iránt", írja Éltető. Azután idézi az amerikai 5.-6. osztályosok számára a hetvenes években készült, Follet Social Studies sorozatban kiadott *Exploring Our World* című tankönyvet, amely tíz sorban intézi el Magyarországot, amiben 1956 nincs is megemlítve, és dátum, évszám nem is szerepel benne ránk vonatkozólag.

Inkább humoros és jellemző, mint fontos a Praeger kiadóvállalat *Hungary* című nagyszabású, költséges kiállítású könyvében talált névelírás sorozat: Telecki Pál, Kethley Anna, Kisfaldy Károlyi, gróf Gömbös Gyula, Mikzath, Mindszenty, Zinc and Zinglo [??], Aranyi János. A könyv szerint a katolikus egyház vezetői a mágánások közül kerültek ki, a numerus clausust Gömbös vezette be s 1945-ben Budapest ostroma végén a németek kiürítették a várost. Szeged és Debrecen a Dunántúlon

vannak jelölve. Művészeti téren Kodályon kívül egyetlen nevet nem említ. A 466 oldalas könyv Teleki Géza szerint nem alkalmas hírünk javítására. Szerzője Ernst C. Helmreich és több más tudós. Helmreich könyvénel tartva megemlítendő, hogy ez egyike annak a tíz műnek, amelyeket a Peter Sugar neve alatt megjelent, A History of Hungary című, 1990-ben megjelent könyv elolvasásra ajánl szülőhazánk általános történelméről. Az utóbbi mű társszerzői között megtalálhatók a Kádár korszak vonalas történészei, mint Hanák Péter, Berend Iván, Ránki György, Nagy Zsuzsa, Frank Tibor és Jeszenszky Géza, aki Magyarország I. világháborús szerepével és a Monarchia összeomlásával foglalkozik tanulmányában. Ebben semminemű utalás nem található a leendő kisántant államok emigráns propagandistáinak döntő szerepére Trianon előkészítésében. Az I. világháborúnak három oldalt szentel a szerző. Az ezt követő XVI. fejezet viszont tizenhárom oldalon tárgyalja a Károlyi kormány, majd a szintén rövidéletű szovjet Tanácsköztársaság [Proletárdiktatúra] történetét, melyben a Vörös Terror [Szamuely Tibor] szerepe felett három sorban siklik át. A Fehér Terrorról azonban annál vérfagyasztóbb a beszámoló, mely azzal kezd, hogy "az ellenforradalom első három hónapjában mintegy ötezer embert végeztek ki és több mint hetvenezer került börtönbe, vagy internáló táborba" [310. oldal]. E számok természetesen a fantázia világába tartoznak.

A XVI. fejezet kiegészítő olvasmányaként ajánlott hat könyv közül Sugár Péter felsorolja Jászi Oszkár Revolution and Counter Revolution című és Károlyi Mihály Faith without Illusion című könyvét műve 413.-ik oldalán. Jászi említett műve a legártalmasabb, amit Magyarországról az I. világháború után valaha is írtak, mert minden lexikonban forrásműként tüntetik fel Nyugaton Magyarországgal kapcsolatban. [Jászi könyvéből szemelvényeket ismertetünk a Függelékben.]

A History of Hungary előszavában, mely az Indiana University Press [Bloomington, IN] kiadásában jelent meg, Sugár Péter megköszöni az ottani egyetem Magyar Tagozata, a Magyar Tudományos Akadémia és a Soros Alapítvány támogatását. Fűlszövegében megjegyzi, hogy ez az átfogó és napra-kész [up-to-date] műegyetemi hallgatók és tanárok számára referenciaként szolgál, bemutatva azt is, miként alakult át Magyarország kommunista államból egy többpárt-rendszerű országgá. Az utódállamokba került magyar kisebbségek sorsát meg sem említi ez a könyv. Az Erdély történelmével foglalkozó, olvasásra ajánlott könyvek között Stefan Pasku A History of Transylvania című magyarelles műve megtalálható, de Illyés Elemér monumentális, angol és német nyelven is megjelent Erdély Változása nincs megemlítve.

Ha már a Kádár korszak vonalas történészeiről esik szó, nem hagyható említés nélkül egy Hanák Péter szerkesztésében, a Corvina kiadásában 1988-ban megjelent, majd pár évre rá ujryomott One Thousand Years – A Concise History of Hungary [Egy ezredév - Magyarország története tömören] című kétszázhetven oldalas könyv. Tömörségét meghazudtolva ez a mű is tizenhárom oldalt szentel Károlyi Mihály tiszavirág életű kormányának és az ezt követő, Kun Béla által "fémjelzett" proletárdiktatúrának. Ezek leírásából majdhogynem nosztalgia árad a figyelmes olvasó felé. A könyv tömörségét azonban bizonyítja, hogy egyetlen sort sem találni a Vörös Terrorról, majd pedig az 1956-os magyar forradalmat az alábbi négy sorral intézi el: "Az évek folyamán felgerjedő feszültségek végül 1956 október 23.-án

kifejezésre jutottak. A magyar társadalom és szocialista rendszere mélyreható és tragikus krízisen ment át, melyből csak tekintélyes áldozatok és veszteségek árán került ki."

A magyar kisebbségek sorsát a szomszédállamokban természetesen ez a könyv sem említi meg a totális tömörség iránti Ígykezetében.

Szinte mondani sem kell, hogy ezt az angol nyelvű könyvet is nagy példányszámban dobták piacra Nyugaton Peter Sugar fentemlített művével egyetemben, Kádár-kori hazai körök nyílt és burkolt támogatásával.

A Pentagon által Current News-Supplement címen naponta kiadott sajtószemle 1992 december 30.-i számában Frank Donnell ezredes, a Nemzeti Biztonsági Bizottság [National Security Committee] elnöke hosszabb cikket írt Slavic Conflict címmel, alapos történelmi áttekintést nyújtva a szerbek és szomszédnépek viszonyáról. A volt [és még megmaradt] Jugoszláviában élő népek közül hiányzik a Vajdaságban élő magyarság megemlézése, mintha nem is létezne ez a tartomány. Szlovéniát a Balkánhoz sorolva megemlíti viszont, hogy a II. Világháború alatt azt a tengelyhatalmak Magyarországgal együtt "felosztották maguk között." Ez a megállapítás persze történelmi tájékozatlanságra vall.

Ilyesmit látszik megerősíteni amerikai vonalon a Richard L. Greaves, R. Feller és J.T. Roberts által írt Civilizations of the West című [Harper and Collins] egyetemi tankönyv, melynek 675. oldalán egy térkép "Ethnic Composition of the Austro-Hungarian Empire" szerint Erdélyben alig élt magyar; a színes ábra szerint csak szórványok voltak a román tengerben. A tárgyhoz tartozik a Laidlaw: World Geography, Macmillan/McGraw-Hill által kiadott, amerikai egyetemeken használt tankönyv, melynek 13.-ik fejezetét bevezető térképen az látható, hogy a románok már a X. században kizárólagosan jelen voltak Erdély területén.

New Jersey állam kormányzója 1984-ben egy bizottságot nevezett ki arra, hogy az tanulmányozza az állami iskolák tananyagában a Kelet-Európai országok történelméről szóló anyagot. A bizottság magyar tagja, Feketekúty László az Új Látóhatár 1989 4.-ik számában közölt tanulmányában közli a bizottság munkájának eredményét: "Tömören összefoglalva, a bizottság megállapította, hogy a kelet-európai népek történelmével és kultúrájával elégtelenül és pontatlanul foglalkoznak. ... A tankönyvek tükrében országaink történelme lényegileg a XIX. században kezdődik és akkor is inkább csak negatív jelenségekről írnak, - sokszor tankönyvbe nem illő gúnyos megjegyzésekkel. A szerzők sokszor értetlenek a térség nemzetiségi és kulturális sokszínűségével szemben és azt nem értéknék, hanem elítélendő elmaradottságnak tekintik. A bizottsági jelentés bő példákkal bizonyítva rámutat, hogy a tankönyvek bővelkednek torzításokban és gondatlan ténybeli tévedésekben."

Amerikai tankönyvekben Romániáról szólva egekig feldicsérik a Ceausescu rezsimet, áradozva annak független politikájáról, amelynek egy példája, hogy elismerte Izraelt s megtagadta azt a szovjet követelést, hogy ítélje el Izraelt az ENSZ-ben. Ezt Kolez von Heine Our World and It's Peoples [Világunk és népei; Allyn & Bacon, Boston, 1972] című tankönyv 379. oldalán olvashatjuk, mely Magyarországgal kapcsolatban

lekicsinylő megjegyzéseket tesz, írván: "A magyarok, bár okkal, de lusták. A munkások zsúfolt lakásviszonyok között élnek és miután nem képesek elég élelmet vásárolni maguknak, nem is dolgoznak olyan határfokkal, mint kellene." Ugyanez a könyv Romániát kontrasztba állítja a többi csatlósállammal, az utóbbiak hátrányára. A románok még mindig élveznek bizonyos szabadságjogokat. Gyakorolhatják vallásukat. Míg több Kelet-Európai csatlósállam történelmének az anti-szemitizmus tartozéka volt, a román zsidók jó elbánásban részesülnek. Más kommunista államokkal ellentétben Románia megengedi, hogy Nyugatról rádió programokat, színdarabokat, könyveket és magazinokat hozzanak be az országba, állítja von Heine. Éltető Lajos, a fentiek ismertetése után megjegyzi, hogy a könyv kiadójához beküldött reklamáció eredményeképpen a Romániáról szóló felmagasztalást az 1980-as kiadásban letompították.

De hogy írnak rólunk az encyclopédiák? Adjuk át a szót itt Dr Kazár Lajos professzornak, aki korábban Hamburgban azután évekig Ausztráliában élt, és évtizedek óta tanulmányozza a magyarság hírét a világban, beleértve a magyarellenes propagandát. Az Ausztráliai Magyar Életben megjelent nyilatkozata szerint az Encyclopaedia Britannica 1974-óta, The World Book Encyclopaedia legalább 1975 óta, The Golden Home and High School Encyclopaedia ugyancsak a 70-es évek óta, az előkelő francia Larousse az 1930-as évek óta, a nagyon elterjedt híres Meyers Lexikon a II. világháború óta lényegében a következő módon írja le Erdély történetét: "Az őslakos román népnek már a X. században voltak Transylvánia területén fejedelemségei; ezeket a magyarok maguk alá gyűrték, majd németeket telepítvén; a dák és római össze-házasodásból származott, lényegében latin nyelvű, kultúrált fejedelemségek politikai és szellemi életét évszázadokra elnyomták és az őslakos román népet, mely ott mindig a többséget képezte, szolgasorba taszították. E sorsból csak az 1918 december 1.-i, Alba Julia-n [Gyulafehérvár] tartott népszavazásuktól fogva kerültek ki, mely döntés következtében a három ősi román fejedelemség, Transylvánia, Havasalföld és Moldva annyi évszázadon át elszenvedett szétszakítás után újból egyesült." Dr. Kazár szerint az encyclopédiák nyolcvan százaléka terjeszti mindmáig így Erdély történetét. [Kazár, L.: Facts against Fiction: Transylvania - Wallachian/Rumanian Homeland since 70 B.C.?, Sidney: Forum of History, 1993.]

A CD-ROM formátumban is megjelent huszonhárom kötetes Grolier's Academic American Encyclopedia 1993-as elektronikus kiadása többek között ezt mondja Erdélyről:

"...A székelység egy kérdéses származású elmagyarosított nép. ... A XI. századtól a XVI. századig Erdély magyar uralom alatt volt; azután az ottomán birodalom független fejedelemsége. 1699-ben a Habsburgok alá került mint Magyarország egy része."

"... A román nemzeti megújulás ott történt a XIX.-ik század második felében és 1920-ban a történelmi Erdély belefoglaltatott Romániába." Egyetlen szó nem esik Erdély aranykoráról, vallásszabadságról, unitáriánizmusról, Bethlen Gáborról, stb. Ugyanez a kiadvány a Románia Demográfiája címszó alatt meg sem említi a nemzeti kisebbségeket.

Az Ausztráliai Magyar Élet 1989 április 9.-i számában egy tudósító panaszkodott arról, hogy egy Canberra-i nyelviskolában a magyarokat így írta le neki egy osztálytársa: "... a magyarokat nem érti meg senki Európában, mert ők Ázsiából törtek be egy civilizált világba, s a nyelvük érthetetlen a kultúrált embereknek." Ezt kommentálva Kazár professzor rámutatott a román propagandára, mely szerint " a magyarok rátörtek még a X.-ik században "virágzó" román fejedelemségekre, stb. stb. [lásd fentebb] és véres harcokban, mely évszázadokig tartott, leigázták őket. Ez természetesen nem csak a románság időbeli elsőbbségi jogát bizonyítja, hanem a gonosz magyarokat kultúrpusztító leigázással vádolja. Így igaz, amit a románok századok folyamán ellenünk elkövettek, mézárásokban és a jelen kulturális és gazdasági népiirtásban csupán visszavágás az őket ért sérelmekért..."

Mint ismeretes Magyarországon 1986-ban egy háromkötetes műben adták ki Erdély Történeté-t, magyarul. [Az angol fordítás még mindig folyik; szerencsére egy kötetre lerövidítve.] Ezt a művet részben válaszul írták Ion Lacranjan Cuvint Despre Transsylvania [Gondolatok Erdélyről] című könyvére, mely ottani magyar kisebbségek és az egész magyarországi társadalom felzúdulását váltották ki, diplomáciai feszültséget is okozva a két ország között. A felzúdulásra a román kormány válasza az volt, hogy Lacranjannal írtak egy még szélsőségesebb, az egész magyarságot fasisztának bélyegző cikket, illetve "tanulmányt" Ez a Szintiszta Igazság címen, mely egy olaszországi folyóiratban jelent meg először, majd pedig több nyelvre lefordítva a nyugati román követségek terjesztették. Azóta is számos román "történelmi" mű jelent meg. Így Stefan Pascu History of Transylvania című könyve az USA-ban, melyet minden nagyobb könyvtárhoz eljuttattak; az ismert francia publicista Michael P. Hamlet La Vraie Roumanie de Ceausescu című munkája Franciaországban, valamint Brian Clouston Romania and the World című könyv Ausztráliában. Hamlet könyvéhez Alain Poher, a francia szenátus elnöke írt előszót, többek között mondván: "A szerző teljes és meggyőző érveket ad a francia olvasóközönségnek, francia szemszögből nézve. A kötet tények, érvek erejével, objektíven és meggyőzően szemlélteti, hogy milyen gyümölcsöket érlelt Románia elnökének társadalom-politikai bölcsellete... A francia- országai szakirodalomban az utóbbi évtizedekben megjelent munkák között ez a könyv kivételes dokumentális értéket képvisel."

Még 1983 márciusában megjelent a bukaresti Politikai Kiadónál Cosma Neagu és Dr. Dimitru Marinescu Fapte din Umbra [Tények megvilágítása] című könyve. E kötet bevallott célja, hogy "felhívja az olvasó figyelmét a hitlerista titkosszolgálat Romániában elkövetett akcióinak néhány aspektusára, néhány hírszerző, terrorista, propaganda stb. tevékenységére, melyet Horthy Miklós fasiszta rendszerének kémiszolgálata követett el a II. világháború küszöbén... azokra a kulisszák mögötti manőverekre, amelyek a bécsi diktátumot eredményezték". A könyv körülbelül száznyolcvan oldalon foglalja össze a "Horthy rendszer irredenta, terrorista" akcióival. A "magyar irredentizmus és a magyar sovinizmus sötét erőinek" bűntetteit, illetve ezek eset-leírását a Siguranta [Securitate] archivumból bányászták elő a szerzők. [Erdélyi Magyar Hírügynökség, 1983 augusztus.]

Nem csoda, hogy ilyen magyarellenes propaganda tartós hatásaként olvashatta a világ a Reuter Hírügynökség 1990 augusztus 31.-i jelentésében: "Könnyezve emlékeznek a románok a háború alatti elcsatolásokra", illetve "Románok

megemlékeznek egy szégyenteljes napról. "Ötven évvel ezelőtt magyar csapatok vonultak be Észak-Erdélybe, hogy ott lemészároljanak román parasztokat és deportálják az intellektuellek, zsidók és cigányok ezreit a haláltáborokba. Ezt a területet Hitler adta át [handed over] a fasiszta uralom alatt álló Magyarországnak". Ezt az évfordulót a New York Times 1990 szeptember 2.-i számában David Binder is "megkönnyezte" [lásd a fenti fejcímet]. Rámutatott, többek között arra, hogy míg a Ceausescu kormányzat idején a "kommunista nemzetköziség" nevében nem engedték meg az etnik csoportok rivalizálását, most megkönnyebbült nemzeti sóhaj szállt fel, mert alkalom adódott arra, hogy fél évszázad után nyilvánosan lehet beszélni azokról az eseményekről, melyek minden román családot közelről érintettek." Az erdélyi zsidóság internálását is felemlíti a cikk, ámbar erre a Bécsi Döntés utáni negyedik évben került csak sor. "A románok Transylvániát ma is az ország szerves részének tartják és a Bécsi Döntés volt eddig a legsötétebb nap a nemzet történelmében". "Nem engedjük," – idézi a lap Petre Roman miniszterelnököt, "hogy még egyszer román vért ontsanak Erdélyben."

Amikor Tőkés László először volt Washingtonban, akkor a World Monitor című TV program interjút csinált vele, mikor is a vetítés teljes ideje folyamán a képernyő alatt ott volt a felírás: hogy "László Tőkés, Romanian Pastor". Az interjú alatt nem tettek fel olyan kérdést, amire Tőkés azt mondhatta volna, hogy ő magyar; nem hangzott el az erdélyi magyarokról egyetlen kérdés vagy megjegyzés sem. A bemondó a közvetítés elején említette, hogy "Románia kétezer éves történelmében sok volt a hódító. Ezek általában elvonultak Romániából, a baj azokkal volt, akik ott maradtak. Ezekkel folyik most a történelmi vita, hogy kik voltak először Románia területén. A vitázókat nem a jelen érdekli, hanem a múlt" -fejezte be fejtegetését a bemondó. Nyilvánvalóan román történelmi forrásokra támaszkodva készült elő az interjúra.

A román dezinformáció tomboló sikere mutatkozott meg a marosvásárhelyi eseményekről szóló beszámolóknak. Az amerikai hírszolgálat román forrásokra támaszkodva kürtölte világgá a téves és hamis híreket.

Közölték, hogy kilenc ezer magyar lépte át a határt március 15.-én és "a magyarok kellemetlen [unpleasant] cselekményei lánggra lobbantották a román nemzeti érzelmeket" - mondta Petre Roman miniszterelnök a New York Times 1990 március 22.-i száma szerint. Azt híresztelték, román tájékoztatás alapján, hogy Marosvásárhelyen egy gyógyszertár kirakatába kiírták, hogy "románt nem szolgálunk ki". A New York Times újságírója szerint "ez volt az utolsó szalmaszál a helyi románság számára". Valójában a gyógyszertár román felirata [Pharmacia] mellé kiírták magyarul is a nevet. [Ormay József, Kanadai - Amerikai Magyarság, 1990 április 28.]

A rádió, televízió, újságok, magazinok a mának gyártják a híreket és távolban sem olyan fontosak, mint a tartósabb hatású könyvek melyek a szakértők [valamint álszakértők] tollából származnak. Ezeket, - ha ott vannak - nyilvános, egyetemi és kormányzati könyvtárakban találjuk meg.

Sajnos egy évszázadon át alig lehetett olyan magyartárgyú, az amerikai egyetemi valamint értelmiségi kíváncsalmaknak megfelelő könyvet találni, mely számunkra kedvező lett volna. Majdnem minden rólunk szóló munkát ellenünk írtak a csehek, románok, szerbek, franciák, angolok, amerikaiak, és sajnos magyarok is. [Lásd

például a Faragó és Lomax könyveit.] A magyarok közül talán Jászi Oszkár okozta a legtöbb kárt a Collapse of the Austro-Hungarian Monarchy majd Revolution and Counter-Revolution című könyveivel. Az elfogult kívülálló szemén keresztül szemlélődő tudós műveit még ma is előszeretettel idézik ellenségeink. Kár, hogy e kitűnő eszű és képzettségű, külföldön ma is nagyra becsült tudós későbbi könyveivel már nem tudta jóvátenni az első dühében írott műveivel okozott kárt, vélekedik Magyaródy Szabolcs [aki a Hamilton-i (Ontario, Kanada) Magyar Öregcserkész Csapat vezetőjeként angolnyelvű magyar-vonatkozású könyvek tucatját adja ki újra és küldi el amerikai könyvtáraknak].

A dáko-román elmélet általános elfogadásának legújabb bizonyítéka a washingtoni Library of Congress által 1991-ben kiadott Romania; a Country Study című kézikönyv. Ez a mű már a 3. oldalon megállapítja, hogy "a románok a dákoktól származnak". Majd másutt így ír: "For thousands of years, Romania suffered from an unfortunate location astride the invasion routes of migrating hordes that enslaved its people... For Centuries, Transylvania with its repressed Romanian majority was a semi-autonomous part of Hungary" [Ezredévekig Románia szenvedett egy szerencsétlen lokációtól, keresztben a vándorló hordák inváziós útvonalán, akik népét rabszolgasorsba vetették.... Századokig Erdély, az elnyomott román többségével, Magyarország félig autonóm része volt]. A könyv egy odavetett mondatban megjegyzi, hogy magyar tudósok vitatják a dáko-román eredetet, de sem ebben a könyvben, sem pedig egy más könyvben Nyugaton nem található a magyar ellenvetések, bizonyítékok felsorolása.

Miután a románoknak sikerült Erdély múltját is maguknak kisajátítani, nem meglepő, hogy Kőrösi Csoma Sándor is erre a sorsra jutott. A Magazin című bukaresti hetilap 1984 január 21.-i száma például megemlékezést közöl a "nagy román tibetológusról, Alexandru Sama"-ról, aki 150 évvel ezelőtt nyomatta ki – ugymond - az első tibeti – angol szótárt.

Rideg ténymegállapítást tartalmaz Habsburg Ottónak a Kanadai Amerikai Magyarság 1993 január 2.-i számában Komor év-vége cím alatt megjelent írása. Ebből idézzük az alábbiakat:

"Ha ma Hitler végezne 'nemzetiségi tisztogatást', nagy megértéssel találkozánk. Úgy látszik, hogy a gonosztetteket nem aszerint ítélik meg, hogy mennyi szenvedést okoztak, hanem aszerint, hogy milyen nevet adnak nekik. Nem kell mást tenni, mint megtalálni a helyes propaganda szervezetet. Felismerték ezt Bukarest hatalmasai is és úgy látszik az Európai Közösség által adott pénzzel, vagyis az adófizetők zsebéből, - a világhírű Saatchi and Saatchi [public relations] ügynökséget szerződtették. Feltehető, hogy a jövőben sokat fogunk hallani a nagyszerű bukaresti demokratákról és arról, hogy milyen szerencsések a Romániában élő kisebbségek, mennyire hálásak azért, hogy betiltják anyanyelvük használatát, és gazdasági, valamint kulturális nyomással szülőföldjük elhagyására kényszerítik őket."

Ha külföldi propagandáról van szó, a cseh-[szlovák] propaganda utolérhetetlen teljesítményekre néz vissza és szinte közmondásos népszerűséget vívott ki a cseheknek a nyugati világban. Erről a témáról egy külön fejezet olvasható Sisa István Spirit of Hungary című könyvében "The Triumph of Propaganda" cím alatt. Itt csak

néhány adalékot mutatunk be a legfrissebb keletű megnyilvánulásokról a csehek irányában. Amikor a magyar kormány kinyitotta a nyugati határt a menekülő kelet-németek előtt az egész világ éljenzett a magyaroknak, ugyanúgy, mint mikor a berlini Fal leomlott. Ennek közvetett folyományaként a csehszlovák kormány is feladta a népe elleni küzdelmet. Ekkor a magyarok még mindig világszerte megnyilvánuló elismerést élveztek. De nem sokáig. Mára már elfeledkeztek kulcs szerepünkről a Vasfüggöny ledöntésében . Az U.S. News and World Report 1990 február 26.-i száma a címlapon már így üdvözölte Vaclav Havelt: "The Man Who Conquered Communism" [A férfiú aki megdöntötte a kommunizmust]. Ugyancsak érdekes volt látni a TV képernyőjén Bush elnököt, a Masaryk arcképét tartó Havel elnökkel a Fehér Ház előtt.

Ezidőtájt, a LIFE magazin februári száma csaknem egészében a Vasfüggöny összeomlásának volt szentelve. Premier-plan-ban itt megint a csehek hősiességét emelték ki, számos Prágában készült megható képpel egyetemben. A magazin így lelkendezett erről: "Nagynéha a történelem olyan jeleneteket produkál, melyek mintha azért történtek volna, hogy fényképen megörökítsék őket. Így, mikor a kínai diák halálmegvetően egy tank elé állt Beijing-ben; mikor a berliniek dühödten kalapálták a gyűlölt Falat. Éppen ilyen esemény volt, mikor egy karját kitárt cseh diák Prágában szembeszállt elnyomóival. Ő jelképezte Csehszlovákia friss ifjúságát, Kelet Európa szellemét, mely 'Elég Volt' kiáltást hallatott. November 17.-én ötszáz ezer fiatal tüntető vonult fel a forradalmat éltetve, rájuk könnygázzal és gumibotokkal váró rendőrséggel szembeszállva. Százak sebesültek meg, s utána kiömlött vért lehetett látni mindenfelé és hallani a sebesültek jajkiáltását." A világsajtót bejárta az utcán haldokló fiatal diák, Martin Smid halálmegvető bátorsága, aki egy kórházban kilehelte lelkét."

Mi úgy tudtuk, hogy a bársony forradalom azért kapta a nevét, mert nem ömlött a vér patakokban az utcákon. A hősi halált halt diák fényképét furcsa módon nem mutatta a média.

Volt is oka rá és ez az ok csak 1991 november 27.-én került nyilvánosságra a Washington Post-ban megjelent cikk révén. "Agent Confesses to Feigning Student's Death in 1989 Protests" [ügynök bevallja, hogy megjátszotta a diák halálát az 1989-es tiltakozásokban] cím alatt azt a meglepő [vagy talán nem is olyan meglepő] leleplezést találja az olvasó, miszerint Martin Smid nem is létezett s egy agens [Ludvig Zivcak] volt felbérelve, hogy a sebesülést színelve rogyjék össze tüntetés közben az utcán. "I was ordered to play an injured student" [megparancsolták, hogy játsszam meg a sérült diákot] mondta az álhős, s a média azután megtette a magáét. [A kéthasábos cikk a Washington Post 20.-ik oldalán jelent meg.] A leleplezéstől függetlenül "Martin Smid" a csehek hősiességének jelképeként rögződött bele a világ emlékezetébe. Az említett jelentés felett is egy nagyszabású fénykép mutatja a prágai tüntetést.

Csehszlovákiáról szólva megemlítendő itt, hogy 1983-ban egy könyv jelent meg New Yorkban, Harper and Row kiadásában, Paul Johnson tollából, Modern Times; The World from the Twenties to the Eighties [Modern idők; a világ a huszasoktól a nyolcvanasokig] cím alatt. A 817 oldalas mű 355.-ik oldalán ez a mondatocska található: "Látván, hogy a nyugati demokráciák cserbenhagyták Csehszlovákiát, a

körülötte levő kisállamok sakálók módjára igyekeztek lakmározni Csehszlovákia holttestéből. Magyarország szintén kapott egy darabot a cseh holt-tetemből" [Seeing the Czechs abandoned by the democracies, the small states joined like jackals in the feast. Hungary too, got a slice of the Czech carcass]- kommentálta a könyv a Bécsi Döntést.

Azt mondani sem kell, hogy sem a kassai program, sem a szlovákiai magyarok deportálása nem szerepel egyetlen az USA-ban vagy a Nyugaton kiadott történelemkönyvben; viszont Lidice neve lángbetűkkel íródott bele a világtörténelembe a médiának köszönhetően. A szudétanémetek kitelepítését csak tangenciálisan említik, ha egyáltalán. Beneček Sztálinnal kötött paktuma a tömegkitelepítésekre máig sem ment be a Nyugat köztudatába.

De most ránduljunk át Ausztráliába és idézzük a következő sorokat Só Bernát, alias Ruttkay Arnold által a Kanadai Magyarság 1991 február 23.-i számában írt cikkéből: "Mióta Dubcek nevét a világ megtanulta, azóta figyelem a helyi sajtót. [De gondolom, másutt sem jobb a helyzet.] Valahányszor itteni újságírók a kelet-európai elnyomott népek szabadságküzdelméről írnak, mindig a prágai tavasz kerül előtérbe. Ezt a félrevezető, bosszantó tényt számadatokban is ki lehetne fejezni.

Általában három eset van: Körülbelül hetven százalékban csak Prágát emlegetik, - mintha 56 nem is lett volna -, huszonöt százalékban Prágát, Kelet Berlint és Budapestet, öt százalékban pedig csak Budapestet."

Megjegyzni továbbá: "... Képzeljük el, ha egy cseh vagy román író félszemét magyarok verték volna ki Kassán vagy Kolozsváron..? Talán jobb lenne, ha átírnánk a mondást... Ha a sajtó velünk, ki ellenünk...?"

Az Amerikai Magyar Hírlap 1991 augusztus 30.-i számában Magyaródy Szabolcs hosszabb cikkben mutat rá a román propaganda állandó jellegű nagyszabású tevékenységére az Egyesült Államok-ban. Felsorol hét magyarelles angolnyelvű könyvet melyeket a Romanian Historical Studies nevű ujkéletű Miami Beach-i csoport terjeszt Amerikában. Ezek a következők:

Traian Golea: Romania Beyond the Limits of Endurance - a Desperate Appeal to the Free World, 1988, 118 old.

Romulus Seisanu: Rumania, 1987, 109 old.

Vírgiliu Stefanescu-Draganesti: Romanian Continuity in Roman Dacia; Linguistic Evidence, 1986, 89 old.

S. Mehedinti: What is Transylvania? 1986, 124 old.

Traian Golea: Transylvania and Hungarian Revisionism; Discussion of Present-Day Developments, 2-nd Ed . 1988 194 old.

Dr. S. Fenyes: Revisionist Hungary, 1988, 310 old.

Zenobius Paclisanu: Hungary's Struggle to Annihilate it's National Minorities (Based on Secret Hungarian Documents), 1958, 182 old.

Magyaródy szerint egy amerikai egyetem magyar könyvtárosa elmondta, hogy "könyvtáránál egy 40 - 50 cm magas román könyv és brossúra halmazt látott, ami aznap érkezett. Ha csak kétezer amerikai könyvtárnak küldtek hasonló anyagot az alkalommal, az körülbelül kétezer könyvet jelent" vélekedik Magyaródy Szabolcs.

Cikkében ezután foglalkozik a kitűnő magyarországi publicista, Diurnus [Bodor Pál] egyik írásával Évi egymilliárd dollár cím alatt. Ebben Bodor: " A románok... már jó ideje azzal rémisztgetik polgáraikat, hogy a magyarok évi egymilliárd dollárt költenek román ellenes propagandára... A magyar kormány csak legyint erre, hiszen ilyen nagyarányú marhaságot senki sem hisz el. Nem-e? Csak bízzuk a románokra! Elhisznek azok minden rosszat rólunk. Sőt, ha elhitették velük a dákó-román elméletet, mindent be lehet adagolni nekik. Inkább vállalják az éhezést, nélkülözést, de magyarellenes külföldi propagandára, magyaryomorításra mindig van elég pénz! Bőven! - Bizonyíték erre a román áltudományos propagandakönyvek tömege, amelyekkel az amerikai kormány tagjait, a kongresszust, a diplomatákat, újságokat, folyóiratokat, egyetemi és városi könyvtárakat számolatlanul, kérés nélkül elárasszák."

"Bezzeg mi...", kesereg Magyaródy Szabolcs..."abból a nemlétező évi egymilliárd dollárból, amit a magyar kormány nem tudott a külföldi propagandára költeni, jóformán semmire sem jutott... Követségeink egyszerűen nem tudnak semmi értelmes könyvet, brossurát az idegen vendégek, politikusok, újságírók kezébe nyomni, melyből azok valami fogalmat tudnának rólunk és problémainkról alkotni... Az otthoni politikai vezetők között csak három személyt találtam, akik értik a külföldi propaganda fontosságát... Ketten segítettek is... de már bezárultak a kapuk... Nincs pénz, próbáljuk meg összeszedni nyugaton a könyvnyomtatásokra szükséges összeget, hangzott a válasz..."

E sorok írója számára ez nem újság. A Magyar Külügyminisztérium, többek közbejárásának ellenére sem volt hajlandó a Spírit of Hungary-ból egyetlen példányt sem rendelni, noha külföldi magyar képviseltek jelezték nagyobb példányszámra igényeiket a könyvre. "Nincs pénz!"

A Magyaródy Szabolcs vezetése alatt álló Hunyadi Mátyás Munkaközösség 1991 augusztus 15.-i jelentése különféle statisztikákat közöl. A könyvtárak polcain található magyarbarát és magyar-ellenes könyvek összehasonlítása erősen az utóbbiak fölényét mutatja, beleértve a kormányhivatali könyvtárakat is, mint például az USA külügyminisztériumát [State Department]. Maga az összeállítás lesújtó magyar szempontból. Magasan vezetnek a következő könyvek:

Masaryk, T.E.: The Making of a State;

Fatu, Mihail et al.: Horthy-Fascist Terror in North-Western Romania;

Jászi Oszkár: The Dissolution of the Habsburg Monarchy;

Jászi Oszkár: Revolution and Counter-Revolution in Hungary;

Pascu, Stefan: A History of Transylvania.

A Jászi és Masaryk könyvek jelenléte könnyen érthető, hiszen mindketten az amerikai és angol egyetemek és politikusok kedvencei voltak. Pascunak neve van Amerikában, és hála tanítványának professzor Michelson-nak, a Wayne University Press Detroitban kiadta az általa kiagyalt és teljesen eloláhsított Erdély Történetét. Ez a könyv minden valamirevaló amerikai könyvtárban megtalálható, és sok politikusnak és egyetemi tanárnak külön is megküldték. A Fatu féle könyv is tele van otromba hamisításokkal, hazugságokkal, ferdítésekkel, és egy pici igazsággal. Ez a förmedvény eljutott mindenhova, ahol az a magyarok számára kellemetlenséget

okozhat. Jászi Oszkárnak, minden nemzetközi tekintélye ellenére, a magyarság zöme máig sem tudja megbocsátani, hogy vezető szerepet vállalt teljes Erdélynek a románok kezébe való átjátszásában, - egyenlő rangú tárgyalófélnek ismerve el az akkor még jogilag és tényleg magyar uralom alatt megalakult román forradalmi szervezetet.

Németországból írja Gulyás István, hogy a Brockhaus húszkötetes német lexikonjában például Ujvidékről vagy Nagybecskerekéről a címszóhoz tartozó szövegből nem tűnik ki, hogy a történelmi Magyarország részei voltak. Sőt Ujvidékről Novi Sad címszó alatt a következőket olvashatjuk: "Novi Sad, dt. Neusatz... Ende des 16. Jahrhunderts als Siedlung serbischer Flüchtlinge gegründet, ...1748 königliche Freistadt, wurde 1848/49 von dem Ungarn fast völlig zerstört"... és Így tovább... "1941- 45 war es von den Ungarn besetzt..." -Hát ez jó! Nem? Mindez többek között azért is van így, mert egyes helyeken szlávok szerepelnek mint tudományos munkatársak a kiadóknál, egyetemeken. Így a Goethe Egyetemen a könyvtár olvasótermében az egyetemi folyóiratoknál az arány egy magyar szemben 4 6 szláv [cseh, délszláv, stb.] vendégmunkás alkalmazottal.

Az Ausztráliai Magyar Élet 1992 március 18.-i száma idézi Diurnus [Bokor Pál] sorait a Népszabadságból: "A Budapesti Kongresszusi központban rendezett bajor kiállításon gyönyörű, Münchenben kiadott kereskedelmi díszkiadvány kapható a magyar és bajor miniszterelnök előszavaival. A 224. oldalas kötet 91.-ik lapján olyan színes Európa és Ázsia térképet láthatunk, melyről hiányzik Magyarország. Ott ragyog hiánytalanul, berajzolva és betűsítve, az NSZK és az NDK, Ausztria és Svájc, Lengyelország és Románia, Csehszlovákia viszont végre határos Jugoszláviával, ennek megfelelően kétszer akkora mint a valóságban Európában. Magyarország pedig nincs sehol. Van Albánia és van Bulgária, és van Görögország. - Magyarország odaveszett.

Hasonlóan kesereg a Népszabadság 1992. március 18.-i számában Vári András történész, kommentálva a lap március 6.-i számában Póczik Szilveszter által írtakat a témáról, miszerint a reakciós, bunkó balkáni magyar politika által reménytelenségbe taszított ország torzképe jelenik meg a német sajtóban és közvéleményben. "Tetszik, nem tetszik" –írja Vári- "a populárisabb német médiákban mi csak a 'futottak még' kategóriában szerepelünk. Ennél nagyobb veszteség az, hogy a színvonalasabb konzervatív lapokban sem fordulunk elő... Nem tudom megfejtteni, mi áll e látványos közöny mögött... Mit lehet tenni?" –teszi fel a majdnem hamleti kérdést a szerző, majd megadja rá a maga válaszát: "Nyugton maradva kellene tehát túrni a feltehetőleg még sokáig nevetségesen torzító tükröket".

Nos, akarva - nem akarva, a jelenlegi magyar kormányzat is ilyen magatartást követ mikor, elhanyagolva a külföldi magyar szakemberek sürgetését, vajmi keveset tesz egy modern magyar tájékoztató szolgálat kiépítésére nemzetközi szinten.

Jellemző a hamburgi utazási magazin MERIAN 1992 júniusában megjelent, Magyarországnak szentelt 138 oldalas száma. Ebben se szeri, se száma a magyarságra vonatkozó kedvezőtlen kitételeknek. Címoldalát az elmaradhatatlan csikós fénykép díszíti. Már a bevezető oldalon [7.] kigúnyolja a magyar nyelv kiejthetetlen, hosszú szavait [bagoly mondja verébnek...] miközben a magyarokat

alattomos [hinterh„ltig] jelzővel illeti. A nagy magyar költők közül csak a nácik által meggyilkolt Radnóti Miklóst említi. A 13.-ik oldalán George Sorosról található hosszú méltatás a következő mondattal: "A mai Magyarország kultúrája Soros György és alapítványa nélkül alig létezne" ["Die Kultur in Ungarn würde ohne George Soros und seine Stiftung heute kaum noch existieren"]. majd a méltatás szerzője, Dalos György, elpanaszolja, hogy mindezek ellenére Soros György neve nem szerepel a magyar Ki-Kicsoda? legutolsó két kiadásában. Elfelejteti megjegyezni, hogy Soros György amerikai állampolgár. A magazin 40 - 41. oldalán a budapesti képriport szerkesztője "román parasztasszonyoknak" nevezi az erdélyi népviseletben kézimunkákat áruló magyar asszonyokat. Az 52-től 61.-ig terjedő tíz oldalon Magyarország kisebbségei vannak fényképekkel bemutatva olyan arányban, mintha szülőhazánkban igen nagy számú román, sváb, horvát, bolgár, örmény, görög, zsidó, cigány, szerb lakosság élne. Ezt a hiedelmet erősíti a 62.-ik oldalon található színes néprajzi térkép, mely teljességgel félrevezető. Különösen a cigányokat mutatja úgy, mintha egy tömbben élnének az ország északi és északkeleti határa mentén benyúlón a Nagyalföld szívébe, de a magyar - horvát határ mentén is túlnyomó számban a magyarokhoz viszonyítva. A 74 - 83 oldalakon a jelenkori magyar művészet illusztrálására Fekete Gábor torzképei láthatók Nádas Péter elbeszélését tarkítva. A következő három oldal "Mafia auf magyarisch" - a magyarországi maffiát mutatja be, a 114 -118 oldalak a magyar konyha szinte példátlan pocskondiázására szolgál. A 124. oldalon úgy említik Eger városát mintha az inkább szlovák mint magyar jellegű lenne. A 130. oldalon kép látható a Balatonról, alatta a megjegyzéssel: " A magyar tenger a szeppe kellős közepén." Végül, de nem utolsó sorban, Magyarország történelmének dióhéjban való bemutatása a 127. oldalon két sorban azt közli, hogy "a trianoni békeszerződés folytán Magyarország 1920-ban széles földszalagokat [weite Landstriche] veszített el." [Zárójelben megjegyzendő, hogy a MERIAN magyar különszámának hosszabb, Budapestről szóló cikkét Esterházy Péter írta, akit a folyóirat Nádas Péter mellett a legrangosabb magyar íróknak mutat be. Esterházy volt az, aki a Magyarok Világszövetsége 1992 augusztusi összejövetelét kommentálva Így írt: "Magyar vagyok. Mit érdekel engem a magyarság maga. Mi a magyar? Nem érdekel. Füttyülök rá..."]

Csapó Endre, az emigráció magyar sorskérdésekkel legtöbbet foglalkozó lapjának, az ausztráliai Magyar Életnek a szerkesztője, 1991 nyarán két hónapot töltött Magyarországon, ahol alkalma volt kapcsolatba lépni a magyar külpolitika vezetőivel. Visszatérte után tizennégy oldalas , komoly és tárgyilagos hangú tanulmányban számolt be tapasztalatairól, csalódásait is megemlítve. Ebből a jelentésből idézzük a következőket:

"Történészek, politikai elemzők számtalanszor rámutattak arra, hogy Magyarország a kellő tájékoztatás hiányában jelölheti meg a huszadik századi tragédiáját. Számtalanszor bebizonyosodott, hogy a nemzetközi döntések során nem az igazság dönt, hanem a propaganda... Az új magyar kormány hajlamos arra a nézetre, hogy ma már kellő jó hírünk van és nincs sok tennivaló ezen a téren. Ha Így hiszi, akkor bizony nagyon téved, mert még nem tapasztalta meg, milyen könnyű elveszíteni egy két helyes lépés jó hangulatát a politikában. Mi még emlékszünk arra, hogy milyen gyorsan elfelejtette a világ 1956 dicsőséges glóriáját. A tájékoztatásban az a szabály, hogy mindig jelen kell lenni."

Ezt a jelenlétet a magyar kormány tudomásunk szerint az efemer jellegű Daily News mellett a New Hungarian Quarterly-vel gyakorolja az angolszász világban. Ennek kiadója a Magyar Távírási Iroda és terjesztését hivatalból a külföldi magyar képviselők végzik. Mindazok, akik ismerték az "átkos" Horthy korszakban alapított Hungarian Quarterly magas színvonalát, nemzeti szellemét, izléses illusztrációit, időszerű, könnyen olvasható tipográfiával előállított cikkeit, jelen utódjában nehezen fedeznek fel hasonló tulajdonságokat. A 1991-es nyári vagy őszi szám foglalkozhatott volna gróf Széchenyi István életpályájával, hiszen születésének kétszázadik évfordulója volt. Erről a N.H.Q. nem tett említést. Volt viszont indiai utalás, Meszöly Miklós és Jászi Oszkár rokonszenves méltatása huszonegy oldalon keresztül, visszataszító absztrakt illusztrációk, az ellenzéki "szabad sajtó" rokonszenves bemutatása szembeállítva a "párt-sajtóval" [Hitel; Magyar Fórum; Új Magyarország]. Eörsi István színdarbjait öt oldalon át értékelték, kiemelve, hogy Lukács György, a kommunista guru tanítványa volt. Ugyanaz az Eörsi István János pápát nyomdafestéket megszegyenítő módon gyalázta és gúnyolta az ellenzéki sajtóban 1991 augusztusi látogatása alkalmából.

A New Hungarian Quarterly, mint rámutattunk, a MTI kiadásában, feltehetően a Magyar Külügyminisztérium jóváhagyásával, a magyar adófizetők pénzéből jelenik meg. Vajon tudják-e, hogy mit és kiket támogatnak?

Újabban a Hungarian Observer is belesegít a magyar hírnév öregbítésébe. Ez a lap nyíltan a Magyar Külügyminisztérium égisze alatt jelenik meg, ami nyilvánvalóvá teszi a külföld előtt azt, hogy egy hivatalos magyar propaganda kiadvány. Ilyesmi hírverési dilettantizmusra vall.

Sziklay Andor, az amerikai magyarság kiemelkedő intellektusa, akit a MUOSZ, A Magyar Ujságírók Országos Szövetsége "Aranytoll"-al tüntetett ki, így ír az Amerikai Magyar Népszava/Szabadság 1992 január 10.-i számának tizedik oldalán "Repülő libamáj és más nyalánkságok" címmel: "Nagyon szépen kiállított, fizikailag és tartalmilag színdús, 32 oldalra terjedő magyar idegenforgalmi pamfletet néztem át egy kicsit túl alaposan. Ha angol szövegét nagyjából el nem olvastam volna, agyba-főbe dicséreném azokat, akik felelősek érte. Így azonban, mint mindjárt rámutatok, azt kell javasolnom, hogy illetékes helyen vonják felelősségre azokat, akik ludasok: az imprimatúra szerint a 'Responsible publisher'-t, [a Hungarian Tourist Board elnökét] és a két szerkesztőt. A füzet címe HUNGARY. Merített papíron, legfinomabb kivitelben tartalmaz leleményesen összeválogatott képeket és – sajnos – suta angolsággal fogalmazott, tartalmilag sem mindenben alkalmas szöveget." Az 1996-ban elhunyt illusztris cikkíró azután hosszasan tollhegyre veszi a született angol olvasó számára nevetséges kifejezéseket, melyek teljesen lerontják a luxus kiállítású pamflet értékét. A sokból itt csak két mintát idézünk: "Hungarian tourism can envisage a considerable qualitative increment" ami olyan cifra, jegyzi meg Sziklay, hogy át kellene írni címbalomra.

"...the Hungarian caviar -gooseliver- flew across the French frontier"? Repülő libamáj, mint kaviár: jegyzi meg maró gúnyal Sziklay Andor. A használhatatlan, nevetséges angol szöveg miatt a HUNGARY kiadója arra kényszerül [?], hogy kivonja a forgalomból a tízezzel szétküldött pamfletet, melynek utánnyomása nyilván súlyos tízezrekbe fog megint kerülni egy olyan országban, ahol "nincs pénz" külügyi hírverésre.

A neveltségességéből most váltsunk át a borzalomra a külföldi magyar "propaganda" mezején, melyre hivatalos körök szerint "nincs pénz". A Kanadában 1992 őszén tíz héten át tartó, Hungary Reborn név alatt futó művészeti hetekre nyilván volt, mert arra a kormány 1,2 millió dollárt utalt ki költség hozzájárulásként. A fesztivál egyik "fénypontja" Contemporary Hungarian Art név alatt tartott kiállítás volt. Az ismeretlen nevű magyar művészek, az ismertető szerint "Német-, Francia- és Olaszországban sokkal ismertebbek, mint saját hazájukban... Jól tudják, hogy a semmiből kell hazájukat felépíteni... De mi nem akarunk semminemű nosztalgikus képet alkotni a népieskedő Magyarországról," - mondják- "és egy olyan múltról, ami sohasem volt." A fesztivál "zárszámadását" a Kanadai-Amerikai Magyarság 1992 január 11.-i számában Fáy István, neves publicista végezte el. A művészeti kiállításról néhány véleményt idézett ebben: "Egy világszerte ismert szobrász-grafikus szerint: 'felelőtlen, mindent megcsúfoló nihilizmus destrukciója. Akik ezt a merényletet elkövették a magyar művészet ellen, azok vagy közönséges gazemberek, vagy örültek'."... "Egy Kanadában élő művésznk rosszul lett, mikor megnézte a tárlatot és azt mondta telefonbeszélgetésünkön: "A magyar kultúrpolitika örök szégyene, hogy ezt a gyalázatot megengedte." A továbbiakban az is kiderült, hogy a magyar műsor rendezésénél olyanok is közreműködtek, akik soha nem vállaltak közösséget a kanadai magyarsággal. Például olyasvalaki, aki a York Egyetemen éveken át szerkesztette a kommunista Marx című újságot.

"Továbbá olyan üzletember nevét is láttam," -írta Fáynak egy Torontóban élő pedagógus,- "aki a magyarokat megveti." Megesküdne rá, hogy a bizottság tagjainak túlnyomó többsége sohasem költött egyetlen dollárt sem magyar betűre."

E gyűjtemény végére érve az alábbiakban néhány idézet olvasható a külföldi propaganda fontosságát átérző magyar személyiségektől:

"A magyarok, -tisztelet a kivételnek- még mindig nem tanulták meg tisztességes értelemben vett módon eladni az országot a világnak" - Ferenczy József, Németországban a kommunikációs ipar egyik vezető személyisége, a Magyar Hírlap 1991 május 25.-i számában.

"Propagandában, -sajnos- a magyar mindig igen igen gyenge lábon állott, miközben a körülöttünk élő népeknek minden alkalommal sikerült elkápráztatni a külföldi vezetőket [és a közvéleményt] a hazugságok tömegével. Emlékezzünk csak vissza, hosszú éveken keresztül milyen 'sweetheart' volt Nyugaton a megalomániás, tömeggyilkos Ceausescu. - Tanuljunk meg végre helyes propagandát kifejteni és felvilágosító hadjáratot indítani." -Tőkés László nagyváradi református püspök, a Magyar Élet 1991 február 21.-i számában.

"Kérdezem, alkottak-e Magyarországon valaha is olyan minisztériumot, mely ellenpropagandánkat eredményesen végezte volna? Nem! A nemzet mérhetetlen, végzetes kárára, nem! A mentség mindenkor pénzihiány volt... Bezzeg a románok, csehek megértették a modern idők propaganda követelményeit. Nekünk pedig Trianon jutott - és maradt..." -

Dr. Kazár Lajos egyetemi tanár, az Ausztráliai Magyar Élet 1989 április 6.-i számában.

FÜGGELÉK

Idézetek

Jászi Oszkár "Revolution and Counter Revolution"
című könyvéből:

A mű először 1923-ban jelent meg Amerikában, a hírhedten magyarellenes R. W. Seton-Watson előszavával. Ámbár teljesen idejét múlta, 1969-ben a Howard Fertig cég New Yorkban újból kiadta s ugyanabban az évben Münchenben az eredeti magyar szöveggel ismét kinyomtatták, sőt Párizsban is megjelentették Magyarországot bíráló írásait. Felmerül a kérdés, vajon kinek, vagy minek érdekében? Szülőhazánk érdekében semmi esetre sem.

86. oldal: "Egyetértettem azokkal, akik szerint a semmiféle korlátozást sem szabad bevezetni a bolsevista propaganda ellen mindaddig, amíg azt politikai ellentétek normális eszközeként használják, bármennyire is féktelen, vagy demagógikus módszereket igénybe véve. -Beleegyeztem, hogy a bolsevistáknak tisztelet jár mint egy nagy, bár megvalósíthatatlan eszme úttörőinek."

151. oldal: "A proletárdiktatúra a félig brutalizált rabszolgák nagy tömegének agyába ültette a felszabadítás hitét és reményét."

160. oldal: "Kétségtelen az óriási különbség a Vörös Terror és a Fehér Terror között. Az ellenforradalom alatti Terror csökkenő irányzatát ellensúlyozta annak növekvő brutalitása és a másiktól teljesen elütő lélektani és erkölcsi beállítottsága. A vörösök terrorcselekedetei általában tudatlan és durva egyének primitív kegyetlenségéből fakadtak."

160. oldal: "Az alábbiakban néhány [a few] ténytet mutatok abból a bűnkrónikából, mely az úgynevezett "keresztény és nemzeti" rendszert jellemezte" -írja Jászi, hogy azután teljes 13 oldalon keresztül írja le az általa megtörtéteknek jelzett esetek tömkelegét azok minden borzalmával.

Az utolsó Katz József esete, akit 1921 november 22.-től 1922 január 22.-ig kemény télidőben meztelenül tartottak fogva a mosoni Hadik barakkok egyik cellájában, ahol mindennap égő szivarral kínozták a később kiszabadult Katz vallomása szerint. [Itéljen az olvasó, vajjon emberileg lehetséges e két hónapot meztelenül túlélni tél folyamán egy cellában.]

157. oldal: "A mai Magyarország olyan mint valaki, akinek agyrendszerét félig szétrombolták, öntudatát felhőbe borították és értelmét reflex- akcióval pótolták. A legsekélyebb nacionalizmus, a legőrjöngőbb antiszemitizmus és jingoizmus döntötte mocsárba a közéletet, mely az előző 10-20 évben nyugati eszmék felé közeledett."

158-159. oldal: [Ellentmondás:] " A mai Magyarországon a régi rendszer teljes visszaállítására törekcsenek hármás lobogó alatt: antiszemitizmus, területi integritás és a Habsburg uralom feltámasztása... Lehetetlenné akarják tenni az Októberi Forradalom nagy eszméinek érvényesülését."

178. oldal: "A vitézi rendhez tartozók a Horthy rendszer janicsárjai és a nagybirtokok védelmezői."

"A Horthy rendszer visszahozta a jobbágyságot a szénbányák katonai felügyelet alá helyezésével." [Azt nem említi, hogy ez a bányák angol tulajdonosainak nyomására történt.]

185. oldal: Numerus clausus: "A 'keresztény kurzus' vad antiszemitizmusa főleg a szegény, keményen dolgozó és eredendően művelt zsidó értelmiség ellen irányul, melynek nagyobb szorgalma és élesebb felfogása félelmetes konkurrenciát jelent az előjogokat élvező dzsentrik szemében." [Arról nincs szó, hogy a numerus clausus a vidéki egyetemekre nem vonatkozott s csak Budapesten szabályozta a zsidó hallgatók felvételét.]

197. oldal: "Valóságos középkori rendszer terjed az országban, ahol a vidéki lakosságot jobbágyi státusra fokozták le, a városi munkásságot katonai parancsnokság alá helyezték... Jellemző a középkor újjászületésére, hogy néhány körzetben kényszermunkát vezettek be a feudális földesurak javára."

"Magyarország átlagpolgárainak értelmi színvonala sokkal alacsonyabb mint a szomszédos országokéi."

188-189. oldal: "Magyarország vezető szellemei jórészt zsidó és külföldi elemekből állnak."

"A Horthy rezsim brutális gerjesztő szerek [stimulants] használatára kényszerül, hogy egy halálra ítélt szociális rendszer gyengülő érverését lüktetésben tarthassa: ez a két nagy stimuláns az antiszemitizmus és a revanche gondolata. - Ez nemcsak Magyarország, hanem Középeurópa jövőjét is aláássa."

232. oldal: "Ilyen cinikus rendszer odavezet, hogy napról napra növekszik azok száma, akik visszavágyanak az orosz módszerekhez. A Vörös Diktatúra súlyos tévedései, csalódásai és szenvedései elfelejtődnek; széles körökben terjed az az érzés, hogy a Fehér Terrorhoz képest a Vörös Terror a tömegek számára szabadságot és méltóságot teremtett."

Megjegyzések:

Mig Jászi könyve borzalmak tömkelegét sorolja fel megjegyezve, hogy azok csak töredékét képezik a Fehér Terror, a 'keresztény, nemzeti kurzus' alatt elkövetett gyilkosságoknak, rablásoknak és kínzásoknak, egyetlen esetet sem ír le a Vörös Terror bűntetteiről.

Könyve utolsó oldalán elítéli az Entente kapitalista politikáját, mely szerinte azt a hitet kelti, hogy a Nyugat a Horthy rendszer fő védelmezője s emiatt megváltás csak Keletről jöhet."

233. oldal: "Csak a Szocializmus vezetheti ki Magyarországot a keresztény, nemzeti pokolból" -írja. ["Christian - National inferno"].

A "megváltás" a 2. világháború után valóban bekövetkezett s a magyar nép máig is szenved annak következményeit.